

вработа, които мислѣха, че нивата съ просото е трапеза, сложена за тѣхъ. Щомъ грамадниятъ човѣкъ замина за другия край, мравката бърже се покатери на едно високо просено стѣбло, стигна до класа, отрони най-жълтия плодъ, скочи долу, нарами го и търти да бѣга, додето не се е обърналъ стопанинътъ. Отъ много тичане краката ѝ се натъртиха, потъ като градъ потече отъ челото ѝ и попари цвѣтетото. Гърбушка вървѣше цѣла прегърбена. Когато стигна до крайпжното кладенче, отби се на сѣнка, наплиска очитѣ си съ студена вода, пропѣлзѣ върху единъ листъ, търкулна до гърба си зърното и се изтегна да подрѣмне. Тъкмо задрѣма, отъ близката гора долетѣ единъ черъ гарванъ и съ шумъ кацна предъ кладенчето. Протегна шия, напи се съ прохладна вода и почна да върти очи наоколо. Той търсѣше нѣщо да клѣвне. Като забеляза заспалата мравка, гарванътъ изкрещѣ отъ радостъ, отвори човката си и трѣгна къмъ нея. Мравката чу на сънъ крѣска, стресна се и се претърколи отъ листа на земята въ една пукнатина. Гарванътъ дълго я търси въ треволяка и, като видѣ, че не ще я намѣри, клѣвна просеното зърно и разтвори дветѣ си крила, които се видѣха на уплашената Гърбушка като два черни облака.

Щомъ отлетѣ птицата, ограбената мравка се подаде изъ пукнатината, отърси хубаво престилката си и разтреперана отъ ядъ се опжти къмъ писалището на единъ хитъръ паякъ. Паякътъ бѣше адвокатъ въ мравкиното село. Гърбушка завари паяка предъ писалището да плете изкусна мрежа. Щомъ я видѣ, хитриятъ паякъ си помисли — ето още една патка за скубане! — и я попита по каква работа. Мравката му разправи каква е работата.

— Искамъ, — довѣрши тя, — да осждимъ гарвана и да го хвърлимъ въ тъмницата.

— Ще го хвърлимъ, — отвърна паякътъ, — то е найлесната работа, ами ти какво ще дадешъ?

— Едно кринче жито.

— Малко е.

— Две кринчета.

— Добре, ще проводя колата си да земе житото.

Мравката отиде, нагребва две кринчета жито, дето го бѣше сбирала цѣли две лѣта отъ нива на нива, и съ болка на сърдце изгледа гърба на паяковата кола.